

Meddelande från allmänheten.

Svar till »Skyttevänner.»

Ni missar Eder, då Ni i gårdagens in-
sändare till denna tidning insänerar, att jag
på något sätt skulle vilja komma Edert skyt-
tegille till lifa. Har aldrig haft en sådan
tanke, svarar tvärtom. Jag har ej heller
något emot basarer, förutsatt att de anordnas
på ett försändigt sätt. Nu vill Ni genom
Edert framträdande säga ifrån att det goda
ändamålet berättigade den af Eder till kl. 2
söndagsmiddagen annonserade basaren med
dessa. Jag vill då blott framhålla, att ändamålet
helgar ej medlen, om än många, ej
minst föreningar, i vår tid efter gammalt re-
cept tyckas tro det. Eljes vore det ju rätt
att stjåla, blott man med det stules främjande
något godt ändamål. Jag är ganska vis om
att Ni vid närmare eftertanke här ger mig
rätt.

Uttrycket »i närheten af kyrkan» förekom-
mer ej i visitationsprotokollet eller i mitt
memorial, hvarom Ni lätt kan öfvertyga Eder,
då handlingarna f. n. ligga hos mig. Beror
på något misstag.

Emellertid skulle jag vilja gifva ett råd,
som jag tror är godt. Man kan fördärfva
äfven det allra bästa. Förstår inte genom
okloka anordningar den för vårt land så be-
tydelsefulla skytterörelsen! Det borde ju
ligga i dess ledares intresse att sköta den så,
att den kunde samla all fosterländsk manlig
ungdom, så att hvar och en *med godt samvete*
kunde vara med. Skytteklubben får ej omhän-
derhafvas så, att den stöter de allvarliga bland
vårt folk. Den är alldeles för viktig för att
på det viset få dragas ned och komma i
misskredit, såsom det gått med en annan nog
så betydelsefull rörelse. Häremot syndas dock
mångenstädes, inte bara här. Hur skulle det
vara, om en skytteförening i st. f. danstill-
ställningar på söndagsmiddagen anordnade
fosterländska fester? Den kunde ju då hjäl-
pa till att ena och samla vårt folk och in-
gjuta en väl behöflig fosterländsk anda. Sann-
olikt behöfde den då ej klaga öfver sin skra-
la kassa eller öfver »allrynia vidrigheter»,
som förhindrat dess utveckling, så att stats-
bidrag ej kunnat erhållas.

Slutet af Eder insändare har gjort mig verk-
ligt ledsen. Vi ha alldeles att vänta mer af
den där sorten, mera danstillställningar på
söndagsmiddagar. Jag tycker verkligen, att
Ni skyttevänner borde ha annat att tänka på
i dessa allvarstider. Här nere böra vi osom-
oftast tänkt af kanonerna där österifrån.
Världbranden är oss in på knutarna. Men
hvad betyder det? Här skall dansas i helg
och söcken. Hvad bryr man sig om sabbats-
friden! Det är så tröstlöst alltsammans.
Varsingar hjälpa ej, väcka blott ond blod.
Det är en dystert illustration till några versar,
som för någon tid sedan lästes i en tid-
ning, och som jag tager mig friheten att an-
föra:

Svenskarne dansa, fast blixten eldr
fräsande hvit omkring skären.
Svenskarne dansa, fast öden går
snabb ur de tusen golvaren.
Guds föraktet jublar och ler,
ingen himmel finnes ju mer;
det var en saga bara —
kom, låt oss lustiga vara!

Svenskarne dansa, när tusen kañ
djupt uti vända böjes.
Svenskarne dansa, när ödens skrån
hemskt mot himmelen böjes.
Svenskarne dansa, när folk står mot folk,
feberglädjes den röda
lyser, fast folken blöda.

Åskan nalkas allt mer och mer,
vildare svänger dansen.
Ögat i konstlad glädje ler,
högre blir feberglansen.
Trinande själar trotes Gud,
svarsade strax af applådrens ljud,
psalmer drunkna i skratten —
mörk är den ödeliga natten.

Bure den 21 sept. 1915.

Pastor.